

HOMENATGE A UN DIRIGENT CATALÀ EN EL 50è ANIVERSARI DE LA SEVA MORT A L'EXILI - EL PRESIDENT, DAVANT EL SEU MIRALL

Montilla fa un elogi del "tarannà reservat" i les "maneres tranquil·les" de Josep Irla

JORDI CORACHÁN

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 20.09.08

No hi ha paraula mal dita, sinó mal interpretada. Potser és això, però escoltant el president José Montilla elogiar el seu antecessor Josep Irla (Sant Feliu de Guíxols, 1874-Saint-Raphaël, França, 1958) --el president a l'exili que va precedir Josep Tarradellas--, en l'homenatge en el cinquentenari de la seva mort, semblava que s'estava descrivint a si mateix. En paraules de Montilla, Irla era un home de "tarannà reservat" i de "maneres tranquil·les", que va preferir la "discreció als focus.

I devia ser així, perquè Josep Maria Roig, director del Centre d'Història Contemporània de Catalunya, que va intervenir abans que Montilla, al Palau de la Generalitat, el va definir com un polític "pragmàtic", "gens carismàtic", "poc dotat per a l'oratòria", "auster", "tossut" i "dur". Montilla va assentir i després va afegir: "Irla estava convençut que d'un polític, fins i tot en la més gran de les adversitats, s'espera que mantingui la serenitat i el rumb de la nau que guia, sabent que hi ha un patriotisme profund que no necessita l'ús permanent de paraules inflamades". Hi va haver més equivalències històriques i biogràfiques. Si bé és cert que Irla va ser president a l'exili i que Montilla dirigeix Catalunya des del Palau de la Generalitat, el camí no està exempt de dificultats. "No va buscar mai el protagonisme gratuït", va dir d'Irla.

Exemple públic

Després de subratllar que "el nostre poble" es reconeix durant l'últim segle en els seus presidents, Montilla va afegir: "Aquest reconeixement no ha derivat mai en veneració i no ha estat renyit amb l'observació crítica quan ha sigut necessari, perquè si bé és cert que una societat democràtica ha de practicar el respecte institucional, tant a les institucions com a les persones que la integren, també és cert que no pot renunciar a l'expressió de la discrepància".

Alguns al Palau comentaven ahir els desacords de Montilla amb José Luis Rodríguez Zapatero i María Teresa Fernández de la Vega, aquest estiu, "amb paraules inflamades" incloses. Però sembla que les aigües tornen al seu curs i és moment de recordar l'exemple d'Irla, que va ser "un home de pau i de maneres tranquil·les". Un exemple per a Montilla.